

החלכות שבת סימן שנה

דיג פאר הגולה

(ט) גנער מעוט, (ע) אם אין בו אלא סאותים (עא) מטר, (פב) יותר מפעתיים (ע) אסורה; י' (עג) צמי שיט לו (ג) גנה בחרוזו, אם הוא רב החרז, (עד) אפללו אין בה (עה) אלא בית-סאותים (ע) לא יטלטל גאנטס בעקבות צ' טר לדעתך קראם ק שט כיד נקאה

שער השיבה

משנה ברורה

מברית-אסתומים, ואפללו הן (על) של אקס אסיד^(ט): (עח) ואם הוא יותר וכך, רוזה לומר, (על) כל החצר: (עט) אלא בארכען אמות. קדרין ברמלה, בין דבין בלה יש יומר מבית-אסתומים, ורב-פונזאים בועל שם דירה מפער, וככל בPsi' ט: (ט) מה שילש ווכי. רוזה לומר, אם יש (עמ) בפקות הרויניג: (פא) אוסר כל קמאר. אף דקדר רב לגבוי גנה ולא נבטל מפער שם דירה על-ידי הגרעים. אבל עיל-כל-פונזים נבטל האך יייח לאבי גרעינים עצם ואסור לטלטול שם ביןיהם יומר מבית-אסתומים, ומושם זה אסור גם בשאר החצר, ובפרק הזה לא פקודות הגרעים שהוא אקסום אסורה: (פא) אסורה להוציא ווכי. בפקות סנראים גווקא מחר לפטל, וכמו שכתב בPsi' ט. אזא דעל-כל-פונזים אסורה להוציא פונה לבגין, קרי גורף שניין מאך לדינה פאיין מטלטלים מפוני לחיות: (פא) מפונה. וופשע כוה (עמ) דעל-כל-פונזים פונזים מטלק הקייר שרי לטלטול לבייה אף קשיש שעור בית-אסתומים, קדרון כל חצר שמושיאין מפונו לביה. (עס) ויש אוסרים בזיה להוציא אף מקדצ'ר לביה, דאך-על-גב דבקצ'ר ונגה מפר לטלטול, אבל מקום לענן בלי כבוי מקרי גנה מקום קאסור, שקיי אסורה להוציא מפונה לביה, וממליא נאסר גם החצר לענן זה ממש שזהו פרוץ ופטוח לגינה. ותיקי שהגרעים לחוץ מן בית-אסתומים. (עט) בוגדי אין להטלטול מטלטול מן החצר לביה. ווש מקדני (עמ) בוגדי וזה להטלטול אף מן חלק הסאה גווקא לביה והוא קדרין מן המביה לתגה, ווש לסמה על הה במרקוטס פרתקק^(טט). וכל המבונר בכאן

לש יותר מבית-סאמים: (סט) נערע מעוט. נראת דהוּא ברין
(סז) מתח על מתח: (ע) אם אין בו, רוצה לוּר, בפקודת
סבוזוֹן: (עא) מפָר. זאין כמ' בעוט לבשל סוב' שעהָר לדייה,
וחטעת עצמו (סז) צדְבַּן טשר. דלוּ יְהָא דלגיִה הא, דקהָ בֵּית-סאים
קְפֻחִיות שקהָבוּ לדייה, מיטְבַּן לאו מידיִה הא, דקהָ בֵּית-סאים
לא אֲרוּךְ סָקָר לדייה: (עב) יותר מבית-סאים אַסּוּרִים, לטלטל
בקלוֹן, (סז) דהעוט אַסּוּר, פְּנֵן שְׁשִׁין בו יונָר מבית-סאים אַיִן
ונבר בלְאַהֲרָן לדייה, ווּרְעָם מכתלים מתייחֶה של דיאַה, ורב
הקרפְּרָה פְּנֵן נאָסָר קְבַּן שְׂהָאָה פְּתֻוחָה וְפָרְיוֹן לזרעים שהוּא קְוּם
אַסּוּר: (עג) מי שְׁשִׁין לוּ גַּנְּהָ וּכְוּ. אף שְׁבָר גַּמְבָּר בְּלָה
בְּסַעַר הַקְּדָם לְעַמְקָה קְרָפָה. מְפַלְּמָקְדָּשׁ תְּרוּ הַמִּשְׁבָּר וְשָׁנָה דָּן זָה
לעַגְןָן צָר, לאַשְׁמָנָין דְּקָשָׁם שׂוּרָעִים קְבָּלִיִּים קְמִיצָׁות של גְּרָפָר
שְׁהָקְפָּה לדייה, בְּמָוּן קְבָּלִי קְחִיצוֹת (סז) של קְצָר, ולא אַקְרִין
דְּקָצָר חַשְׁיבָּא טְפִי וְלֹא מְבָשֵּׁל בְּשִׁבְלַי גַּעֲמִים, וְעוֹד הַוּסִיף לְקָאָר
בְּסַעַר זָה לְעַגְןָן טְלָטוֹל מִן הַחַדְרָה לְבִתָּה, וכְּמוֹ שְׁנָבָאָר:
(עד) אַפְּלָוִי אַין פָּה. וּרְצָה לוּר, (סז) בְּכָל הַחַדְרָה: (עח) אַלְאָ
בִּית-סאים. וְהוּא נְדוּן (סז) פְּחוֹת: (עז) לֹא יְטַלְּטֵל וּכְוּ.
דְּבַחֲצָר בְּעַצְמָנוּ בְּרוּאָי בְּקָר לְבָלְטָל בְּכָלוֹן אַפְּלָוִי בְּקָדָם קְרוּמִים,
דָּאָר שׂוּרָעִים מְבָשֵּׁל קְמִיצָׁות של דיאַה, בְּזָה שָׁאן כְּה אַלְאָ סָאים
הָרִי לֹא בְּעַיְן סָקָר לדייה: (עז) מְפַעַּת יְמָן הַחַדְרָה. דְּבַיְנָן
דְּבַיְנָפְלָל סָקָר שְׁלָל דִּינָה, בְּרוּי בְּלָל תְּחַדְרָה בְּקָרָפָה דְּצָלָא, שְׁאָסָר
לְטְלָטוֹל מְפַעַּת וּבְן מִתְּהִית לְתוּבָה, וְאַפְּלוּן בְּקָרָפָה (ע) פְּחוֹת

שער הצעיר

שיטת הרא"ש בונה, ועל כל פנים בשעת החק בודאי יש להקל ככל הגי רשות:

הקלבות שפת סייטן שנח

426 בְּאַר הַגּוֹלָה

ר שם כאנטילר ש שם
בפראט רלשי

(פ') אֶת רְאוּיוֹת לְשִׁתְּהָ (פ') אֲנַי כְּבָשְׂלֵן הַדִּירָה, אֲפָלוֹ אֶם הַמְקוּם שְׁבַעֲפָשָׂט שֶׁבָּלְדִּירָה (פ') וְגַבְגַּסְוּ בּוּ מִילָּם, (פ')

פאר היטב

מבחן ליפויו, שוגם בקסטר סדר. וסביר פ"א: כיון אם הונגה פרחיהה כבינה טענים שאר ליטלטן מגנה לביטחון דביטל לגביה טצר, הריינה משכבה להיזוחה על שם

באור הלה

הרבּעַתְאָא בעבורתִּיקדֶשׁ שפְּנֵבָב שְׂמֹנִים קְבָלָן אֶת סְפִיחוֹתָם בְּשִׁבְעַת
דְּלִיקְלָם אֲסִיר, דְּרִמִּי בְּמַאֲן וְדַקְרָעָשׁ שְׁלָא לְשָׁם דִּין, וּכְנַכְבָּב בְּלִשְׁונָן כֵּה
בְּצָלְפָא אוֹדְלָעָן קִם מַנְיָר כְּסֵפְנִים מֵאַז וְאַיִינִי להַשְׁפָּטָשׁ, עַז שָׁם,
וְיַגְעַן כְּשֻׁמְעַן בְּלִשְׁוֹן פְּרוֹשׁ וּבְנוֹ תְּמָאָל שְׁחָבָב; אֲבָרְעַם וְקַחְתָּה אֶת תְּקַהָּה
שְׁלַחְמִיו לְשָׁם דִּין, וְמַכְלָל אֶלהָ שְׁמַטְבָּג דְּכוּרְעַזְוֹן; נַכְבָּל שְׁקַפְתָּו לְדִין
לְלַעֲגָעָה, וְמַכְלָל אֶאָלָעָה וְרַגְהָה חַהְרָה לְהַשְׁפָּטָשׁ בְּוֹשְׁגָמְלִישָׁי דִּין כְּדַעַת
הַכְּבָרִתְהָמָתָה תְּלוּבָה, גַּמְעַן לְאַמְנָיו עַד שְׁרִיקָה מְתַרְשָׁי לְשָׁם דִּין, וְאַפְּלָוָן
אֲםַמְּשָׁרְךָ רַשׁ לְזַרְעָה עַד לְזַעַלְמָה, גַּמְעַן לְאַמְנָיו בְּפַתְחָשְׁבָהָה לְבָה,
וּבְעַיְן שְׁפָרְזָה כְּשֻׁעוֹר פְּקָבָר בְּשִׁעְרָה. וּמְנָהָה דְּאַפְּלָל בְּתַחַר נְמִי הַדִּין
פָּנָן, גַּמְעַן שְׁפָגָעָה וְאַפְּלָוָן, קְטַל לְהַמְּחַזְזָוָת שְׁלָוָה וְסַרְיָה בְּגַרְעָה בְּעַלְמָה, אֲרָף וּבְמַאֲדָר
מְאַסְפָּאָה לְהַלְּקָה לְבָרָאָה וְאַפְּלָוָן בְּמַקְוֹם רַבְּכָה קְמָטָה וּמְלָקָן
עַל הוּא וְקַבְּוֹ שְׁבַתְבָּוּ בְּשִׁעְרָה-חַזְיָה. וְמַכְלָל קְמָטָה בְּקַצְרָה פְּחוּתָה בְּבִיטָה-אַטְמָה
אֲפְלָמָרְךָ רַשׁ כְּלָל לְעַנְמָן פְּחוּתָה מִבְּרִיתָאָהָם דְּוּעִים בְּכַטְלִיָּה, וּמְנִי הַדִּין
לְכַסְפָּרְךָ לְתַחַדְמָה פָּנָה, מְלָל מְקוֹם בָּהָר שָׁמֶן וְשָׁלֹבָה קְרִבָּהָם וְגַם הַמָּאָחָר וְלָאָ
אֲרָמָה, מְפַבְּבָאָה דְּהַפְּגָל בְּזָה אַז לְמַחְוֹת בְּדִירָה; * דִּינָם קְנוּעָה. עַז פָּה
שְׁאַפְּכָנָה בְּמִשְׁעָדָה בְּרוֹנָה זָהָם אַפְּקָמָץ אַשְׁנָה שְׁפָחִים קְשָׁעָם הַמְּצָפָם
גְּנַעַשְׁלִים קְחָזָה, וְהָרָא מְגַנְּדָאָרָהָם אֲזָהָרָהָם וְשָׁרָרִי אָקְרָנוּהָ. וְקַנְּנָה עַד

שיעור הצעיר

צאיין בן בוה שעל כל פנים ירד הדרון לעמך עשרה טפחים, והוא אינו בכלל רפ' וטיטץ).

הַלְבּוֹת שֵׁבֶת סִימָן שְׁנָה

כיאורים ומוסיפים

שאיפלו אם הם פחות מבית טהרים ואסור להוציא מהבית לתוכו, שכון שם גורים לעצם אינם נטילים לחיצר (והגיר) לעדו (גלוותה חזוי) העיר, שלפי זה יהיה אסור לשאוב מים מבור עמק עשרה טפחים ולחכינטם לבויה, שדרו הוא מושיא מקרף ביבתו. אמנים סיום, שאם מקום הנום הוא פחות מבית טהרים רק

שאינו נשב ברמלת אלא ברחבה, ומותר לטלטל לשם, וצ"ע. וכדברי החזוי כתוב גם בשורת אמריו יושר (ח"א סי' קע), ובמוקם אחר (ח"ב סי' ב') כתוב לענן עיר שיש בה אילנות, שדעת הבית מאיר (כאן סי' שאם האילנות מוקפים לעצם ומוקם האילנות הוא יושר מבית טהרים, הר מוקם זה הוא ברמלות, וגם אם הוא פחות מבית טהרים אסור להוציא מהבית לשם, ואילו האמור יושר צידם להיזהר, משום שאין ארמורים מחיצה לאיסור, ומ"מ, גם לשיטטו בתב האמור יושר שאם יש בחיצר שוחה מעוקה כי טפחים ובתוכה פירות, אסור להוציא מהבית לשם, וראיה ביהיל לעיל ס"ט דה' אבל, שמוות מדבריו שאפטן זה איתנו דעת כמחיצה לאיסור).

שעה"צ ס"ק פה

מה שאין כן פונה שעיל-פלפינים וכן פטראין לעמק עשנה טפחים, בודאי אין בכלל ופס' שטיף⁽⁴²⁾.

(42) מבואר בדבריו שאם המים עמודים כי טפחים במקומות אחר כרך רשות הוחית, יש לכל המרדון דין של דועים, ומחייב לחיצר יותר, יותר מבית טהרים אפילו שאיתו מתקטט כי טפחים מותוך ר' אמונות, ואך שבמישר המדרכן עצמן אינו עמוק כי טפחים. והחזוי (אורח סי' פט סי' ג') כתוב שלא נואה כן, שאם כן אין לדבר שיעור, שאם יש במשך ארבעה טפחים עמוק כי טפחים, היהיה כל המקומות דין בורותים. ועוד הקשה, שלא ממשען כן ברבי הבב. ולכן תחלק החזוי, ולדעתו המקומות שאינם עמודים כי טפחים אינם מוצטבים להיות על ידם שיעור מקום המים רוב החיצר או יותר מבית טהרים. ובמה שהקשה השעה"צ למזה כל החיצר אסורה, הרי מוקם המדרכן שאינו עמוק כי איט כורעים לדעת הרשב"א, תמה החזוי (שם). שאיפלו אם אין המרדון מחש בורותים. מ"מ יש נפקה מינה באומן שהמוקם העוקב הוא רב החיצר, שאו נאסרים בון המרדון ובין החיצר. וכן אם המוקם העוקב הוא מיוט החיצר, אבל יש שם יותר מבית טהרים, הרחוץ או סור את המרדון והחיצר משוט שוט פרוציטם במילואם למקומות זה. וונתנה החזוי שעל אף שהמודון איט בשיפור של מחיצת, וכגון שמתתקטט כי טפחים מותוך ר' אמונות, מ"מ במקומות שעמידים עמוקים כי טפחים בון המים שאר המדרכן שהרי אין שיפרע בשערו מחיצה שייחוץ בינויהם.

במה"ל דינה דינם

מה שאין כן בעשנה אלא בפחים בעיניינו⁽⁴³⁾.

(43) ואם דמותיות עולות למעלה מן המים טפת, כתוב החזוי (אורח סי' ג' ס'ק ג') שיתובן גם לדעת הריטב"א גם אם הממחיצות מותלקות כי טפחים מותוך ר' אמונות נחשבת מחיצת. רשות בתב (שם סי' קי') שככל זה הוא לדעת המשניב בפירוש דברי הריטב"א, אבל נראה יותר לפירוש דברי הריטב"א באומן אחר, שכובנו שאם יש הפק ג' טפחים מן המוקם היבש לחיצר עד תחילת הממחיצה, בל החיצר אסורה, כיוון שאפונו זה תחילת הממחיצה שבתוך המים מכוסה במים, וכיון שמים אלו הם הסיבה לביטול דין דינה ממוקם, اي אפשר לחיק באמצעות המים ולהתир את מוקם המים שמן הגירור ולפיכים על ידי שלא יהה נטחה ולפיכים יותר מבית טהרים. אבל אם תחילת הממחיצה קרויה למוקם היבש פחות מני טפחים, נחשב מדין לבויה כיאל דמחיצה מתחילה מתחילה המים. ולכן היא מועילה להתייה.

[ביה"ל דה' הזועים]

נאפקרא דנטקל פונה אין למחות בז"ו).

(35) בביור דבריו הרבה החזוי (אורח סי' פט סי' כ) שטונתו דоказ בחיצר שהוא פחות מבית טהרים או בית טהרים, ונוראה רובה או בלה [שחרי באופן שנועה רק במיועטה, בתב המשניב].

(ס' פג) שיש להקל בשעת החיק אפילו ביש שם דיעות.

ודעת החזוי (שם) שאם החיצר נוראה רובה או בלה אין להקל בוה, אלא שהוסיך בשעת החיק אפשר להקל מטעם אחר, מושם שיש למסוך על דעת הרמב"ם והסמיג ושתאר פוסקים, שבית וקרפף בחשובים רשות אחת, ובemo שבtab הבוחיל ל�מן (סי' שבב סי' דיה').

[משנ"ב ס"ק פג]

[אם יש מחייבת⁽⁴⁴⁾].

(36) וגם אם עשה צורת הדפק בין הורעים לשער החיצר, בתב בשורת מהרשימים (ח"ז סי' ו) שנחשב כשי מקומות, ואין הורעים אסורם את החיצר מדין רובה ורעה, ובשורת דברי חיים (אורח סי' סי' כח) כתוב, שיש להתרו נס על ידי מחיצה גורעה, בגין שייעמיד קנה קנה בפחות מג' טפחים בין זה לזה.

[משנ"ב שם]

על כן ראיו שלא לאגבל או לשאות בוגנה בשקת⁽⁴⁵⁾.

(37) טעם נסוף שיש להזרר מלשנות בוגנה בתב הובא ברמיה לעיל (סי' שלו סי' ג), שיש לחוש טמא ובלו שם מים וצמחיו.

[שעה"צ ס"ק עט]

חולקין רשות לעצפן וקיי בכל פרט⁽⁴⁶⁾.

(38) ובduration החזוי (אורח סי' קי') בתב השונה הלבות (ס'ל) שיש להקל שאון המים מבטלים את הממחיצה אפילו הם וצמחיים מעד לעז.

[שעה"צ ס"ק פג]

וכמו כן בעגן⁽⁴⁷⁾.

(39) ולענן בrichtת שהיה שמדובר המוקף הוא יותר מבית טהרים, בתב בשורת מנהת יצחק (ח"ז סי' לב) שאינה נהשبة מוקפת לרירה אלא אם כן יש בתקף המחייבות שלה בית דירה, שאנונדונית גם זו לא חולק מרטשמי הדירה. אבל אם אין בהיקף זה בית דירה, הרי זה נהשבד לקרפף, ואסור לטבול בה בתב מושם איסור טלול בכרכמים. ומכיון מרבי השעה"צ, שחילק בין מוקם שבר מוקף לדירה שאין שאר תשימושים מבטלים ממנה שם מוקף לדירה, לבן מוקם שלא היה מוקף לדירה, שאין בכח התשבישים אבל לעשוות מוקף לדירה.

[משנ"ב ס"ק פט]

דינם פקיעיטם⁽⁴⁸⁾.

(40) ובמ דערתו לבנות את המים מיר, כתוב החזוי (אורח סי' פט סי' ד) שאין סברא שהוירה מטבחת מחמתבן, ואם בינה את המים בל שכן שאינו צריך לפירץ את הנדר ולחוור ולמדור לשם דירה, וסימן בע"ע.

[משנ"ב שם]

כתלי המים עצמן נעשה מחיצה בין מוקם הרים לשאר החיצר ואין אסור אלא מוקם הרים עצמוני⁽⁴⁹⁾.

(41) דילוק נסוף כרב החזוי (שם). שאם המים נהשbes גדרים לעצם, מקום המים נזון במרמלת לדעת הריטב"א אפשר אם הם ראויים לשתייה, ולרעת התוס' דоказ אם אין המים ראויים לאדם אלא לבהמה או לבביחת] אם הוא יותר מבית טהרים [ושם כוברים

הלבות שבט סימן שנה

ביאורים ומוסיפים

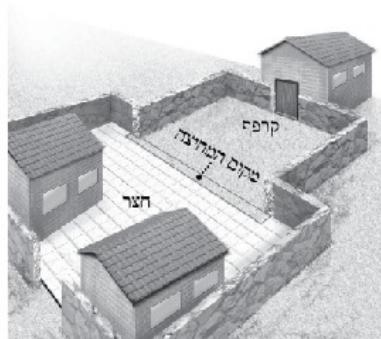
שמורעל לפנים, כחוב המהרטשא (שם כה, ב) והעתיק הרעיקא בכלין השווי (בא), שכאן אפיו אין כוותי הקטנה נכנים לחצר אין יותר על ידי נראה מבחן, שכן נראה מבחן מועל אלא באוט שאפשר לומר מיגו בגין בחוץ קתנה וחולח (כרלקון בשורע סי' שעדר ס"ג), שכן שמדובר מועלות גם לקטנה שללא תהייר את הגדולה שלא תאה פרומת. הרוחן מועלות גם לקטנה שללא תחשב פרומת להגדולה. אבל כאן חצר וקרפף שני עניינים הם, שהחצר חסרונה הוא משום שהוא פרועה, והקרפף חסרונו הוא משום שהוא נחשב כרכਮלית.

והמשניב העתיק את דעת הרשב"א והריטב"א, אף שלקמן (ס"י טהרה ס"ק כד) נקט כדיות התוסס לעונן מומי שנפרץ לרוחבה שהיה יותר מבית סאותים, שאפילו אם אין מותלי המבנה נכנים לערך רוחבה אין המבנה יותר מדין נראה מבחן, לפי שכין שבתלים אלו אינם מועלם להתייר את הרוחבה, אינם מועלם להתייר את המבוי, משום שכאן הלא הניפות מועלם להתייר את החצר, ולבר נקט המשניב שלכל הדעות מועלם בהז מגו.

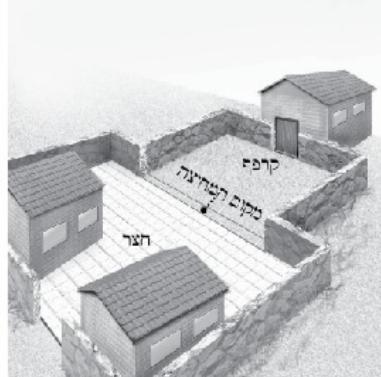
[משניב שם]

ואם לאו אין זה נראה נפרק במלואו⁴⁹,

(49) ובמה שהעריך המשניב שוכתל הקרפף יהיה נכנים לערך החצר, כרב החז"א (אריך סי' פח ס"ק י), שהיינו דוקא באמון שהוכתל שבן שוכתל לחצר דינה הקרפף באoor החצר, שקוע כשןבל הוכתל אם אין מותלי הקרפף נכניות לבנים ממחירות החצר נ יתר הקרפף מדין נראה מבחן מונה ס"ג.

אבל אם מותלי הקרפף אינם נכנים לתוך החצר, אלא יש מותלי ישר בין החצר לקרפף, ונפרץ חלקו כהה⁵⁰,

אם כן גם אם אין מותלי הקרפף נבניס לחצאה פין שיפופי החצר מותרים את הקרפף רק מהצד הדוחץ, נמצע שמיוקם עובי הכותל הוא בשנות הקרפף ומוצרך אליו, מש מ יותר מבית סאטמי, ואין גופמי החצר מועלם להתייר.

[ביה"ל ד"ה והוא] וגם אין קשיה להשפט שום בטעמישין של קזר⁵¹.

(44) אבנמ החז"א (אריך סי' פט ס"ק ז) הספק בזה, ובכתב שיתכן שבמים מבטלם את תעשייתי חצר גם אם אין גבויהם ג' טפחים, וירק הדבר תלי אם הוא עדין משמש בחשמי חצר במוקם המים, וטבים בע"ג.

[משניב ס"ק צב] להלכי הקלו בפי תקרה אף שפה בשפצע⁵².

(45) בספר דרך אמונה (כלאים פ"ז הל' י"ח באור ההלמה ד"ה פי תקרה) המסתפק אם מה שהתרו כאן פי תקרה בשיפוגו הוא מושם שפי תקרה בוה מועלם מן התורה, ואם כן גם בכלאים יועל לחולק בין המוניים, או שבען התורה איינו נחשב לפי תקרה, אלא שחייבים הקיל בקרפף שהוא מדרבן, ואם כן לעניין כלאים איינו מועלם לחולק.

[משניב ס"ק צד]

שוגרפו במלואם זה לזה⁵³,

(46) ואם נפרצו בשבת, המסתפק החז"א (אריך סי' פה ס"ק יד) אם אומרות בו 'הואיל והוורה התורה', שהרי פסק השיער לকמן (ס"י שעדר ס"ב) שבמקרים שיש חסרון מחייב אין אומרות 'הואיל והוורה התורה', ויש לדון אם באופן זה נחשב בחצרון במחייב.

[משניב ס"ק צו]

ויריו שפתלי פקרוף נכניין בטור טל קפעצרא⁵⁴ מבפניהם⁵⁵.

(47) תיריר שההיבנים לבין מותלי החצר ג' טפחים כוה ז"ג, שאם הם קרובים זה לה בטור ג' טפחים, אמרות לבוה וערין דם נתרת מדין מחייב הנראית מבחוץ כמבואר בשורע לקמן (ס"י טפחים ס"ג ומשניב שם ס"ק ט-כ, ובסי' ט-ב, ובסי' טהה ס"ג וביבה"ל שם ד"ה וכogen שמכנסו). וראה מה שבתנו לקמן סי' שם ס"ק כו.

ולענין כמה ציריך שיוכנסו מותלי הקרפף לתוך החצר כדי שיוחשב פרוץ במילאו ולא יועילו מותלי החצר להחשייבו בראיה מבחן, כתוב בביבה"ל (שם) בשם הפטיג, שלכל היותר ציריך ג' טפחים, והחיז"א (אריך סי' טז סי' יב) ציריך שדי בכל שהוא.

(48) מבואר מדבריו שאם אין מותלי הקרפף נכנים לתוך חלל החצר, הריינו יותר על ידי נראה מבחן, והוא ברעת הריטב"א והרשב"א, וכמו שכתב בשעה"צ (ס"ק צ). אבנמ לדעת התוס"ה (יעירובין בד, ב ד"ה ההיא), שהחצר בראיה מבחן הוא מדין מיגו

יד פאר הגולה

שיהה בעמקים עשרה (ז) טבחים: יב קרב בית שלשה סאין וקורה מפנו בית-סאהה, (ע) מתר (עכ) אפלו אם הורי משפט, יג קרב בביית-סאותם (זג) מצמעם וחצר (צד) שופרדו במלואם זה לזה, (ט) קרבף א Sor, מפני (צח) *שמקום המחיצה מיתרו (צח) ונעשה יותר על סאותם: יד קרבף יותר מבית-סאותם שליא החקן לדירה, (צח) ופתח בו פתח (צח) ועשה מחיצה לפניו (צח) יותר מעשנה ותפר על-ידי המחיצה זו, שעלו ידיה בטלה מהיצה בראשונה שלא מיתה לשם דירתה, (ק) ואסידך נסלה מהיצה אחורונה, (קג) חזר לאסורה:

באר היטוב

בפיג', ע"ש: (ז) טפחים. וחותם כי טפחים היל ביטח ורחש שאיין חולקין רשות לעצמון. ועמ'יא: (ט) סחרף. וקיי' קשלש למסדר גופים גברץ חותם כי גאנזיך פה החצץ אסור גאנזיך במלון, גאנזיך בעסן'יא:

באור הלהבה

יעין שם ברקחו. ותמה ייש-תקפירים זה שהביה הירטב"א הוא קראב"ה. ובקבבב ברוחני נאותים גוונאים מוגבאים בראש קפר מאשורי. וכן בתבנה בזורה הגדלה הנטען שם עוז בחורשוי נאותים שכן הוא נביבן דעת ספר הקבינים. ורשות הגדלה הנטען ^{בנ"ח} פה היא דודק. דאמ' אנקו בישותה שטחמיישו החלוק וכישרו בפרקות פערורה שפערושו ליזה אדם נ"ל מילוי בדק ולשה הלוון. לא נאbero בזארכו שפערושו טפחים. פין דאיינו ראיי לסתוטש תבפל שטחמיישו בדקה. נ"ל לאו שלתו. וכן מוכח קראב"ש קראאו. עז' שם. ואכן בז' יש פגדר פקבר קא סקנין וסראב"ד וסראב"ש ותשר וופר סקפותם. ווועניאץ להחמיר שלאל בעקבות הנטען. וועז. דמסמאניא דאלפלו לספרות קראב"ש זידעניש דאללי בפרקות מעשנה נמי אסוד. מכל קקט מודו בפרקות משלשה קראייניא אסוד. וככראעא סמיכחה היא. גם אינו קעה להשתמש שם במיטמיישן של קראב"ד: * שפערושים של חציר זקרפף אינו עב אפה. ואסידן לעפי פסק קראב"ש סטם של פקלים של חציר זקרפף אינו עב אפה. זידע עין גווול. שדר בנסאגא דונגע רבבי. כל שענינו מhor על ביתא-אטמאם אפה לא מקרי מhor על ביטחא-אטמאם. אס-ען אפאין אטמיין קא דמיון. וכן פסק המחבר צפיל בסעיף א קראב"ש לענין אורכו יותר על נתקבו. ומקורו שם מרובנו ג'חים יטמיה-ראב"ש בסאגא דגנע רבבי. עז' שם פא-ארוני, ובאמת מוקח מוסגא זו ווועטבל המפערושים ראשונים שצחותו בזזה ולא ציריך אפה. ווועז עין: * וחוזר לאסודו. ען משעה ברוחנה. ווועטבל במוקפת-שפתה. דומא בקונן זה שהחומרות לא נישר לשם דקה. ואכל הילכי שפה בה ביטחא-אטמאה אטמא-ה. תקופת דקפני. ווועל פהית. לא גאנס זארכו ווועטבי מוקרי אידין אער לחיזין.

ממשום שהוא אויר שפער, ורק מוקם שקופה בקהל סצ'ר, (*טג*) נצטרף עתה עם הופיעו וועשוו יומר על ביתו ספאטום: (*צ'ו*) ונעsha יונר על פלאמים. ומורי (*לד*) שנטלי קערוף גאנסן קטורן קולן קערורן מנטפניאן⁴⁸, או שקיי קטלי סצ'ר שקצר גטווה ובעוד זה יטריס על רוחב המערוף ארכע אמות, ואס לאו (*טס*) אין זה גראן ברכן במלואו⁴⁹: *lid* (*צ'ז*) וטפח בו פטח וכוכ'.

השלושים פגאנט קעת, ובמקורה דקדרים (*טז*) קבאר ביזותה, שהתמסיך שלשה פעלים בסוף פעל ביזו ובלט ביזו קה הפלל קרביני זונ'

aszha פטח, וזהו שטקבט שטמבר זטפח בו פטח, גאלא שלא פטח פטח וק אסר קפאה פועל קפאלים דלא מאגי, קאנבר געל, ולעכני aszha פטח מחייצה חדשה, דהשא קוי קפאה לאסדר פטחיה: (*טז*) ומבאאר שט בעוד, רגס במתחא קפושה עשתה פטח קדי שביב לילך וילחשפוש בעניטי קערוף, ובין הווא צב פנינה הקטפר: (*צח*) ועשרה קחיצא לפיגו. בפנימי, והרחיק לבל פגחות מפלל ביבת שלשה טפחים, גדרלעיל בסער ו: (*צט*) יונר מעשרה. ובשיטת המטבר בסערן ו דמןין בשערו זה, וען שט מה שרטבנו בבאאו בליכא: (*ק*) ואחר-כך נפללה. והא קדין אם הפלילה (*טט*) בידים כרי לסמן על קפאה קראושא, גס-גן לא מהני: (*קג*) חזר

שער הצעיר

(טו) גנרא: (טו) סב באור בדרכו רישוי בברבור הפוחל שונערץ במלואו, וכן סב באור בקאו רפקי קרא"ש וברבען גראם. מילה מהתווור וכן טבורה בפה אחרזים וכברלהפה: (טכ) פרישה מאמנירנרכי ובער-שלוט ובידנמאיר, וכן קתוב הגר"א בסיסין שיש סה דעכאנינו זונה להק'ה: (טג) קאנ-אברעם ושי"א. ומגה הקאנטפקת-שנט ראה לחודש פגעה שיטחה מילא זונה וווענה לרעה: (טט) קאנ-אברעם רישום צלמייד, גומס בדרכו קרא"ש כרךה: (טט) ואם הערפער קה ונקב מתקצער ווועזרו גויפין בהקאנף, שניקום מתרין, שעררי קחצער פתחו לילוקט טפער, אך כל זה אם פרצט קאנר לא קאנר יונר מענזה: (טט) גו קאנר ברטוקות ווועהוות אערז"ו וברענש"א וויטפא. וכן פטב מאכדריך'ד ובון קאנטיק מגאנ-אברעם, ודלא פטשעט מבי"ח דיבערוא פאי: (טט) קאנעטני זו הקירושו בוננו מענאל, וממעמע דורך קאנעטני פעל אנד לאערפער ולענץ גאנזן קיטחו לאערפער קאנעטני. ולא אערנין דבלל קאנר קאנעטני גומס קאנר רשותה-החרדי נורי רשותה-החרדי. אאספין איזיר פער הרוא. קאנעטני. דכל זה כשלוא גו. אקל פטשעט שער מטריך לאערפער, פהרי גערפער גו אפא שטהא גערפער גומס קאנעט נולס-ען קאנר לאערפער. ומכל קומס בשפצל מטריך לאערפער, יומרכן דילא שאהכלל מטריך גומס לאערפער. ומאש שנא: (טט) רושב"א בעבדות קאנלור אפר-על-פי שענדים על בתי-אסטאטם, וגעתיין קאנלור לאערפער, יומרכן דילא שאהכלל מטריך גומס לאערפער. ומאש שנא: (טט) רושב"א בעבדות קאנלור וויאט"א בלטאנ אקא ווירב פטיגו, וגעתיין את קאנלורין: (טט) דושטבנין אולן הגאנסן גומס לאערפער, דאנז שטפאניס אינן גאנר קאנר קאנלור, וכדאנקנא לא לאערפער ביטימן שוג רעלל שונראה מטבחון ושונה מטבחון דונין שטומן, והוא דודין הכא: (טט) גו סב באור בווועסזות וואנ"ש: (טט) גו זה שט: (טט) עשות, ולא דמי להאי דהאג"ה בסענין בدام חוזן ולזקע הנער מתני לאושזוי לכתל מנקה דירה, דשאנין קהם דעכיד בעשנה בגונזו דבלען, שעררי קיינה מתחילה סטיטה בענבר וחוזיר וווער העפר שיגליג'ה ווונט קאנלי עיטה גדרו קאנש, מה שאין גו סב באור הצעג"א, עין שם:

הלו^תר שְׁבַת סִימָן שָׁנָה

שיהיא בעמם עשרה (ז) טבחים: יב קרבן בית שלשה סאן
אם קורי משלען: יג קרבן בית-סאמט (זג) מצמצם
(ט) קרבן אסור, מפני (זה) *שמקום מהיצה מינטו
יוטר מבית-סאמטים שלא הקי' לדירה, (זג) ופתח בו פה
מעשניה ותפר על-ידי מטבח זו, שעל ידיה בטהה כ-
(ז) ואסר-הן נפלת מהיצה אחרונה;

משנה ברורה

ורופש בעלמא, שאון חולקין ורשות לעצמן: יב (צא) מתחר. שפי תקינה (ט) יורד וסומר, והוא קאלו מהיאה מפקחת בין נפשאה ובמקונה לבייט-סאמנים שאיעה מקרנה, ונמזהא שאון שם אללא ביתר סאמנים: (צב) ואפללו אם הקרויה משפטע. קעינו עאון שלוני (פ) שפייה באלאסון, והוא משמען דין (טכ) שכם בפי תקינה קו יורד וסומר. ואף דילעפן בסיקון טסא טעיף ב פטם מקחבר דסיכה רפי תקינה בשפטו לא אפרעין פי ספקנה יורד וסומר, (פט) חלקי קאהוניג, רושאיו הכא דמן התוננה רשותה חדיד צמיהור היוא לבלי עלאמא שענרי טארכ ארבע מחיצות, אללא שתקים זורי בקרופט יותר כביטת סאמנים, ולכך כי קולו בפי תקינה אף שפייה בשפטו^(טז), מה שאון ב פטם דנטבען מחדה, לא אפרעין יורד וסומר אלראם-יבן פיך שעוה: יג (צג) קאנקאמם. ולא קהה מאך לדיריה: (צר) שנברצוו במלואם זה לעוח^(טט) וכוכו. קלשון קאנקאמם, דבראתם אם שניהם נברצוו במלואם גם כתחדר אסורה, שערני הואה פתרוף ופערון לקרוף שנאסאר: אללא מיזי (ט) שמייה קאנקאמ (טט) ריבב מקרופט גושארו גפיפים מתקדרין, ועל-כן חצצץ מטר דלא נברן במלואו לתקרוף. גם מירוי שפרטית הקוצר לא דלה יורד מעתיר אמתות. דבירום מעתיר, (טט) אפללו גושארו גפיפן שניהם אסורהין, רשבוב לא מקרוי פתח אללא פרצה: (צח) שמקומם המהיינא מינperf.^(טטט) דאייר החצר אין עשותו יותר על בית-סאמנים

ממשום שהוא אויר נקיoper, ורק מקום שעה ספקה בכל
אפשרות: (צ) ובנשא יותר על סאמיטים וכובריי (ט) שפתקי קראפף
גטווה ובצד זה יסרים על רוחב הקראפף ארבע אמות, ואם לאו (ט) חלשותן מוגאנט קצר, ובמקודם תדרים (ו) קבאר ביזטר, שהסתמיך ע
aszka פמח, והוא שקטב תחתיר יופמח בו פמח). גלא שללא פמח נס
aszka בקרפף מחייב חזשה. דהשא קוו סנקפה? אדור פנטהה: (זח)
ליילך ולחשפש בענינים קראפף, ובן הוא צב פנטת קראפף: (זח)
שלשה טפחים, גדר לעיל בסעיף ו: (צט) יותר מערשה. ובשיטות
בלכה: (ק) ואחר-כך בפללה. והוא קידין אם הפללה (טט) בענינים

Tél (France) : 01.80.91.62.91
Tél (Israël) : +972.77.466.03.32
contact@torah-box.com